

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4.12.2020r w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej w O. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 69 309,26 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 265,70 zł od dnia 24 lutego 2017r do dnia zapłaty,
- 833,94 zł od dnia 27 lutego 2017r. do dnia zapłaty,
- 1102,57 zł od dnia 9 marca 2017r do dnia zapłaty,
- 318,82 zł od dnia 10 marca 2017r do dnia zapłaty,
- 41 609,92 zł od dnia 10 marca 2017r do dnia zapłaty,
- 24 141,21 zł od dnia 14 marca 2017r do dnia zapłaty,

Ponadto Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 466 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

[wyrok k. 469]

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła pozwana spółka zaskarżając go w całości.

Skarżący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 KPC poprzez dowolną, błędną, wybiórczą, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także oderwaną od pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonaną z pominięciem faktu wieloletnich, opartych na głębokim zaufaniu i ścisłej współpracy relacji biznesowych stron, ocenę jako niewiarygodnych dowodów z zeznań świadków B. Ż. (były kierownik magazynów powódki, główny magazynier), P. C. (1) (były Prezes Zarządu powódki). D. B. (były Prezes Zarządu pozwanej) w zakresie, w jakim osoby te zeznały, że towar zamówiony przez pozwaną (...) SP. Z O.O. u powódki (...). Z o.o. SP. K., a wskazany w fakturze VAT nr (...) z dnia 30.06.2016 r., pomimo całkowitej zapłaty ceny za niego przez pozwaną (...) SP. Z O.O. na rzecz powódki (...) SP. Z O.O. SP. K., nigdy nie został w jakiegokolwiek części wydany przez powódkę (...) SP. Z O.O. SP. K. pozwanej (...) SP. O.O., czego oczywistym następstwem było wystawienie faktury VAT korekty nr (...) z dnia 22.03.2017 r., a dotyczącej wyżej wskazanej faktury VAT nr (...), podczas gdy w rzeczywistości zeznania świadków B. Ż., P. C. (1) i D. B. jako zgodne i korelujące ze sobą oraz z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a przy tym kluczowe dla prawidłowego rozpoznania sprawy z uwagi na bezpośrednią, szczegółową wiedzę tychże osób w zakresie współpracy pomiędzy stronami, wynikającą z zajmowanych przez świadków przez wiele lat stanowisk, to jest odpowiednio kierownika magazynów, głównego magazyniera powódki. Prezesa Zarządu powódki i Prezesa Zarządu pozwanej, oceniane w sposób prawidłowy, kompleksowy, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz faktu wieloletnich, opartych na głębokim zaufaniu i ścisłej współpracy relacji biznesowych stron, uznać należy za w pełni wiarygodne i kluczowe dla prawidłowego rozpoznania sprawy, w tym także w zakresie, w jakim osoby te zeznały, że towar zamówiony przez pozwaną (...) SP. Z O.O. u powódki (...) SP. Z O.O. SP. K., a wskazany w fakturze VAT nr (...) z dnia 30.06.2016 r., pomimo całkowitej zapłaty ceny za niego przez pozwaną (...) SP. Z O.O. na rzecz powódki (...) SP. Z O.O. SP. K., nigdy nie został w jakiegokolwiek części wydany przez powódkę (...). Z o.o. SP. K. pozwanej (...) SP. O.O., czego oczywistym następstwem było wystawienie faktury VAT korekty nr (...) z dnia 22.03.2017 r., a dotyczącej wyżej wskazanej faktury VAT nr (...) (...), które to naruszenie miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

2. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 KPC poprzez dowolną, błędną, wybiórczą, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także oderwaną od pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonaną z pominięciem okoliczności, iż dowód ten nie zawiera jakichkolwiek podpisów, a wydanie towaru, które w założeniu powódki ma on potwierdzać jest okolicznością kwestionowaną przez pozwaną, ocenę jako wiarygodnego dowodu z „dokumentu WZ z 30.06.2016 r.”, podczas gdy w rzeczywistości dowód ten może być jedynie dowodem z kserokopii, nie zawiera jakichkolwiek podpisów, w tym w szczególności nie zawiera podpisu osoby upoważnionej do wydania towaru, ani osoby uprawnionej do odbioru towaru, a przy tym brak jest w jego treści wskazania daty rzekomego wydania towaru, zaś pozwana kwestionuje okoliczność wydania tegoż towaru, wobec czego dowód ten oceniany w sposób prawidłowy, kompleksowy, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego uznać należy za niewiarygodny, które to naruszenie miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

3. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 KPC poprzez dowolną, błędną, wybiórczą, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także oderwaną od pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego ocenę dowodu z faktury VAT nr (...) z dnia 30.06.2016 r. jako dowodu potwierdzającego wydanie towaru wynikającego z tejże faktury VAT, podczas gdy w rzeczywistości dowód ten oceniany w sposób prawidłowy, kompleksowy, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego uznać należy za potwierdzający jedynie zawarcie umowy sprzedaży, określenie towaru i jego ceny, które to naruszenie miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

4. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 KPC poprzez dowolną, błędną, wybiórczą, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także oderwaną od pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonaną z pominięciem faktu wieloletnich, opartych na głębokim zaufaniu i ścisłej współpracy relacji biznesowych Stron, ocenę dowodu z potwierdzeń zapłaty przez pozwaną (...) SP. Z O.O. na rzecz powódki (...). Z o.o. całości należności wynikającej z faktury VAT nr (...)(...) jako dowodu potwierdzającego wydanie towaru wynikającego z tejże faktury VAT, podczas gdy w rzeczywistości dowód ten oceniany w sposób prawidłowy, kompleksowy, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz faktu wieloletnich, opartych na głębokim zaufaniu i ścisłej współpracy relacji biznesowych stron, uznać należy za potwierdzający jedynie to, że wieloletnie relacje biznesowe stron oparte były na głębokim zaufaniu i ścisłej współpracy, co stanowiło uzasadnioną przyczynę zapłaty przez pozwaną (...) SP. Z o.o. na rzecz powódki (...). Z o.o. SP. K. za zamówiony towar pomimo jego niewydania, które to naruszenie miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

5. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że zamówiony przez pozwaną (...) SP. Z o.o. u powódki (...). Z o.o. SP. K. towar wynikający z faktury VAT nr (...)(...) z dnia 30.06.2016 r., za który pozwana w całości zapłaciła, został pozwanej w całości wydany, a zatem faktura VAT korekta nr (...) z dnia 22.03.2017 r., a dotycząca wyżej wskazanej faktury VAT nr (...)(...) została wystawiona bez podstawy faktycznej i prawnej, w konsekwencji czego przedstawiona do potrącenia przez pozwaną wierzytelność wynikająca z tejże faktury VAT korekty nr (...)! z dnia 22.03.2017 r. nie istnieje, a powództwo w przedmiotowej sprawie zasadnie zostało uwzględnione w całości podczas gdy w rzeczywistości zamówiony przez pozwaną (...) SP. Z o.o. u powódki (...). Z o.o. SP. K. towar wynikający z faktury VAT nr (...)(...) z dnia 30.06.2016 r., za który pozwana w całości zapłaciła, nigdy nie został pozwanej w jakiegokolwiek części wydany, a zatem korekta faktura VAT nr (...)(...) z dnia 22.03.2017 r., a dotycząca wyżej wskazanej faktury VAT nr (...) została wystawiona wobec istnienia ku temu podstaw faktycznej i prawnej, w konsekwencji czego przedstawiona do potrącenia przez pozwaną wierzytelność wynikająca z tejże faktury VAT korekty nr (...)(...) z dnia 22.03.2017 r. istnieje, a powództwo w przedmiotowej sprawie winno zostać oddalone w całości, który to błąd w ustaleniach faktycznych miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

6. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 KPC poprzez dowolną, błędną, wybiórczą, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania oraz zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także oderwaną od pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego i dokonaną z pominięciem faktu wieloletnich, opartych na głębokim zaufaniu i ścisłej współpracy relacji biznesowych stron, bezkrytyczną ocenę jako wiarygodnych w całości dowodów z zeznań świadków K. S. i E. O. z pominięciem tego, że:

a) po zmianach osobowych w spółce (...) SP. Z O.O. SP. K. osoby te znacząco awansowały, przy czym K. S. w czasie, gdy Prezesem Zarządu powódki był P. C. (1) zajmował stanowisko Przedstawiciela Handlowego, zaś po tym jak Prezesem Zarządu powódki został D. W. został awansowany na stanowisko Dyrektora Handlowego (w miejsce świadka D. B.), zaś E. O. w czasie, gdy Prezesem Zarządu powódki był P. C. (1) zajmowała stanowisko Przedstawiciela Handlowego, zaś po tym jak Prezesem Zarządu powódki został D. W. została awansowana na stanowisko Kierownika (...) (w miejsce świadka L. T.), co niewątpliwie ma wpływ na ocenę stopnia wiarygodności zeznań tychże świadków;

b) świadkowie ci w okresie, w jakim miały miejsce transakcje handlowe pomiędzy Stronami będące przedmiotem niniejszej sprawy zajmowali stanowiska Przedstawicieli Handlowych i jako osoby zajmujące tego rodzaju stanowiska nie miały możliwości powzięcia wiedzy dotyczącej kompleksowych zasad, warunków i okoliczności współpracy pomiędzy stronami, w tym w szczególności nie mogły mieć wiedzy o tym czy towar zamówiony u powódki przez pozwaną, a wynikający z faktury VAT nr (...) z dnia 30.06.2016 r., której następnie dotyczyła faktura VAT korekta nr (...) (...) z dnia 22.03.2017 r. został pozwanej wydany czy też nie, dlaczego i jakie były wówczas stany towarów na magazynie, dlaczego towar zabezpieczony przez pracownice powódki magazynowany był w magazynach pozwanej i dlaczego pozostawał tam przez okres 10 miesięcy, a w konsekwencji czy i jakie wierzycelności wzajemne miała pozwana względem powódki, a także z jakich przyczyn i w jakich okolicznościach współpraca stron się zakończyła; a w konsekwencji dowody z zeznań tychże świadków oceniane w sposób prawidłowy, kompleksowy, z uwzględnieniem stanowisk zajmowanych przez świadków K. S. i E. O. w okresie, w jakim miały miejsce transakcje handlowe pomiędzy stronami będące przedmiotem niniejszej sprawy, zasad prawidłowego rozumowania oraz zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz faktu wieloletnich, opartych na głębokim zaufaniu i ścisłej współpracy relacji biznesowych Stron, uznać należy za nieprzydatne dla rozpoznania niniejszej sprawy, a częściowo również niewiarygodne, które to naruszenie miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

7. błędy w ustaleniach faktycznych polegające na przyjęciu przez Sąd I instancji, że faktura VAT korekta nr (...) (...) z dnia 22.03.2017 r. została wystawiona dlatego, że pozwana miała dług wobec powódki, nie jest prawdą, że towaru objętego fakturą VAT nr (...) przez rok nie było na magazynie, P. C. (1) został zwolniony ponieważ D. W. i jego żona zatrudnili firmę, która sporządziła audyt w spółce, w wyniku audytu ustalono wyprowadzanie pieniędzy i utworzenie konkurencyjnych spółek, a w konsekwencji również wierzycelności pozwanej względem powódki przedstawione do potrącenia w przedmiotowej sprawie nie istnieją, podczas gdy w rzeczywistości faktura VAT korekta nr (...) (...) z dnia 22.03.2017 r. została wystawiona na skutek uiszczenia przez pozwaną na rzecz powódki całości zapłaty za towar wynikający z faktury VAT nr (...) (...) z dnia 30.06.2016 r., który ostatecznie nie został nigdy w jakimkolwiek zakresie pozwanej wydany, towaru zamówionego przez pozwaną nie było w magazynie powódki, bezpodstawne jest twierdzenie iżby miało miejsce wyprowadzanie pieniędzy powódki (zwłaszcza wobec nieprzedstawienia przez powódkę w żadnym z licznych postępowań sądowych pomiędzy Stronami rzekomego audytu, na którego treść powódka się powołuje), utworzenie innych spółek nastąpiło za wiedzą, zgodą i aprobatą współników powódki, przy czym spółki te nie były podmiotami konkurencyjnymi względem powódki, a w konsekwencji również wierzycelności pozwanej względem powódki przedstawione do potrącenia w przedmiotowej sprawie istnieją, które to błędy w ustaleniach faktycznych miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

8. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 KPC poprzez pominięcie -pomimo uznania za wiarygodne w całości- istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka L. T., polegających na tym, że:

a) powódka nie dowodziła odpowiedniej ilości towaru do wypracowania obrotu i gdy świadek prowadziła sklep nie dostawała od powódki podstawowych produktów, którymi handlowała czyli farb fryzjerskich, co korelując z

zeznaniem świadków B. Ż., P. C. (1) i D. B. potwierdza, że powódka miała problemy z dostarczaniem towarów nawet dla własnych pracowników i w konsekwencji tłumaczy niewydanie towarów zamówionych i zapłaconych przez pozwaną, a wynikających z faktury VAT nr (...)(...), korygowanej następnie z tego powodu fakturą VAT korektą nr (...)(...);

b) decyzję o zabezpieczeniu towaru ze sklepów powódki na Ś. podjęła sama świadek L. T. jako Kierowniczka (...) sklepów na Ś., a D. B. na prośbę L. T. zgodził się jedynie udostępnić jej miejsce do magazynowania tego towaru w magazynie pozwanej w T.;

c) zabezpieczenie towaru, jakiego dokonała świadek L. T. jako pracownica powódki wynikała z tego, że po złożeniu wypowiedzenia umowy o pracę przez świadka L. T. i pozostałe pracownice sklepów powódki na Ś., osoby te zostały odcięte od jakiegokolwiek kontaktu ze spółką (...) SP. Z O.O. SP. K., w tym zablokowano im maile i telefony służbowe, nie udzielano osobom tym żadnych informacji, zablokowano im system niezbędny do sprzedaży czy inwentaryzacji towaru, zaś świadek L. T. była osobiście odpowiedzialna finansowo za powierzony jej towar z tych sklepów powódki, a przy tym zasadnie (wobec wcześniejszych zachowań D. W. w stosunku do choćby pracownika B. Ż., któremu bez dochowania jakichkolwiek formalności D. W. jeszcze będąc tylko współnikiem powódki i nie mając do tego umocowania po prostu zabrał powierzone mu mienie służbowe - o czym zeznawał również B. Ż.) obawiała się, że towar ten może zostać pod nieobecność świadka jako osoby za niego odpowiedzialnej materialnie zabrany bez uprzedniego rzetelnego rozliczenia, a świadek L. T. zostanie z tego tytułu niezasadnie obciążona finansowo;

d) towar został zabezpieczony przez świadka L. T. dla powódki, której pracownikiem był świadek, a celem tego zabezpieczenia było rzetelne rozliczenie towaru protokołami zdawczo-odbiorczymi i przekazanie towaru powódce;

e) powódka niezwłocznie została poinformowana gdzie towar ten się znajduje ze wskazaniem konkretnego adresu oraz wezwana do rozliczenia i odbioru towaru, co następnie wielokrotnie powtarzało się przez cały okres magazynowania towaru, a pomimo to powódka nigdy nie wysłała nikogo po odbiór tego towaru, które to naruszenie przepisów postępowania miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

9. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 233 KPC poprzez pominięcie istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka K. G. (magazyniera pozwanej w magazynie w T.), polegających na tym, że:

a) towar powódki był magazynowany w magazynie pozwanej w T. na prośbę Pani M. i Pani T., czyli pracownic powódki pracujących w sklepach w T.;

b) pracownice powódki zostały odcięte od pracy, nie miały dostępu do telefonów służbowych, odcięto je od firmowych spraw komputerowych, nie mogły sprzedać tego towaru, bo nie działał system, miało to związek ze zmianą właściciela powódki i pracownice powódki nie mogły rozliczyć się z tego towaru z powódką;

c) D. B. kilkakrotnie dzwonił do D. W., informował go gdzie dokładnie towar się znajduje i prosił o jego odbiór, a pomimo to nikt się nigdy nie pojawił po odbiór tego towaru i towar powódki znajdował się w magazynie pozwanej od marca 2017 r. do końca grudnia 2017 r., które to naruszenie miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia; będący konsekwencją powyższych

10. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że zabezpieczenie towaru ze sklepów powódki w magazynie pozwanej miało na celu uniemożliwienie jego inwentaryzacji, uniknięcie jego zdania powódce i ukrywanie przed właścicielem, a w konsekwencji koszty magazynowania towaru jako wywołane przez pozwaną nie mogą obciążać powódki, a przedstawiona przez pozwaną do potrącenia wierzytelność względem powódki z tytułu usług magazynowania nie istnieje, podczas gdy w rzeczywistości zabezpieczenie towaru ze sklepów powódki w magazynie pozwanej miało na celu dokonanie jego rzetelnej inwentaryzacji i zdanie powódce i w tym celu powódka była wielokrotnie informowana gdzie dokładnie towar się znajduje oraz wzywana do jego odbioru - bezskutecznie, a w konsekwencji koszty magazynowania towaru jako wywołane przez powódkę winny ją obciążać, a przedstawiona

przez pozwaną do potrącenia wierzytelność względem powódki z tytułu usług magazynowania istnieje, który to błąd w ustaleniach faktycznych miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

11. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że D. B. i L. T. zostali uniewinnieni od czynów zarzucanych im w związku z zabezpieczeniem przez te osoby towarów powódki w magazynie pozwanej w T. nieprawomocnymi wyrokami odpowiednio Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 12.03.2020 r. (sygnatura akt II K 685/17) oraz Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 23.12.2019 r. (sygnatura akt III K 694/18), podczas gdy w rzeczywistości wyżej wskazane wyroki uniewinniające D. B. i L. T. są wyrokami prawomocnymi, na co wskazywał pełnomocnik pozwanej zarówno w dniu przedłożenia tychże wyroków w postaci wydruków z Portalu Informacji Sądowej jako dowodów w przedmiotowej sprawie na rozprawie w dniu 21.10.2020 r., jak i w mowie końcowej, zaś pełnomocnik powódki pomimo udzielenia mu na jego wnioski przez Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy na tej samej rozprawie 14-dniowego terminu do ustosunkowania się do dokumentów złożonych przez pełnomocnika pozwanej, do treści tych dokumentów nie odniósł się w żaden sposób, co zostało odnotowane w protokole rozprawy z dnia 20.11.2020 r., który to błąd w ustaleniach faktycznych miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. zmianę w całości zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie w całości powództwa w przedmiotowej sprawie;
2. zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu całości kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje, według norm prawem przepisanych.

[apelacja k. 518-539]

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacja została złożona w marcu 2021 roku i dlatego podlegała rozpoznaniu według znowelizowanych przepisów Kodeksu Postępowania Cywilnego. Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 374 k.p.c., rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym. Powyższe czyni zbytecznym ponowne przytaczanie ustaleń oraz szczegółowych rozważań zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, Legalis nr 44686).

Apelację należy uznać za bezzasadną.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jak również zastosował właściwe przepisy prawa materialnego.. Zebrany w sprawie materiał dowodowy, został oceniony przez Sąd I instancji w granicach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w treści art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z logicznym rozumowaniem i doświadczeniem życiowym. Zarzuty apelacji opierają się na zarzucie naruszenia art. 233 §1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania względnie doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Zakwestionowanie tej swobody wymaga od skarżącego wykazania, że w następstwie istotnych błędów logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego albo też pominięcia dowodów prowadzących do wniosków odmiennych, niż przyjęte przez sąd orzekający, ocena dowodów była oczywiście błędna lub rażąco wadliwa Nie jest natomiast wystarczające przekonanie zainteresowanego powoda o innej, niż przyjął Sąd I instancji, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 6 listopada 1998 roku, III CKN 4/98). W niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, iż sąd dokonał oceny materiału dowodowego w sposób wadliwy. Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom skarżącej, drobiazgowo przeanalizował cały materiał dowodowy i na tej podstawie dokonał merytorycznej oceny roszczenia powódki. Samo ogólne odmienne

przekonanie o wnioskach płynących ze zgromadzonego materiału dowodowego nie może skutecznie podważyć ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy. W ocenie Sądu Okręgowego skarżąca nie wykazała w apelacji konkretnych okoliczności, w których Sąd Rejonowy dokonał wadliwej oceny materiału dowodowego, czy też dokonał ustalenia sprzecznego z zasadami logiki czy też nieopartego na doświadczeniu życiowym. Wszystkie podniesione w apelacji twierdzenia stanowią jedynie subiektywne wnioski płynące z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonymi w sprawie dowodami. Sąd I Instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe oraz dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. Odnosząc się do zarzutów stawianych w apelacji należy wskazać, że w ocenie Sądu II Instancji brak jest podstaw aby oprzeć ustalenia na zeznaniach B. Ż., D. B. czy P. C. (2). Osoby te zeznały, że towar wskazany w fakturze (...) nigdy nie został wydany pozwanaj przez powódkę. Wiarygodność tych zeznań budzi uzasadnione wątpliwości. Zdaniem Sądu Okręgowego zasadnie Sąd I Instancji uznał, że zeznania świadka B. Ż., iż towar, który wynikał z faktury VAT nr (...) z 30.06.2016r. nie został wydany pozwanemu i że nastąpiło to z powodu braku towaru w magazynie są nielogiczne. Skoro powód nie posiadał towaru zamówionego przez pozwanego i nie sprzedał go pozwanemu to brak było jakiegokolwiek uzasadnienia do wystawienia faktury. Tymczasem faktura taka została wystawiona, w jej treści wskazano datę dostawy/wykonania usługi na dzień 30.06.2016r. Trafnie także Sąd Rejonowy podnosi, że okoliczność, że do wydania towaru na rzecz pozwanego musiało dojść potwierdza dodatkowo fakt, że pozwany zapłacił za tę fakturę, szczegółowo ją wymieniając w tytule przelewu bankowego. Analogicznie należy ocenić wiarygodność zeznań P. C. (1) w tej kwestii. Trafnie Sąd I Instancji wskazał, że obaj ci świadkowie przedstawiają tę samą wersję celem uzasadnienia podstawy do wystawienia faktury korygującej. Wersja ta nie ma jednak żadnego oparcia w dostępnych dokumentach. Odnośnie zeznań P. C. (1), że nie mógł przekazać towaru objętego fakturą z 30 czerwca 2016r. ponieważ w pierwszej kolejności „zatowarowywał” przedstawicieli handlowych powoda to są to zeznania gołosłowne, sprzeczne przy tym z zeznaniami E. O. i K. S.. Warto też zaznaczyć, że świadek P. C. (2) został zwolniony ponieważ w wyniku audytu spółki ustalono wyprowadzanie pieniędzy i utworzenie konkurencyjnych spółek. P. C. (1), który był obecny przy ogłoszeniu audytu zniknął wtedy z pracy, nie oddawał samochodu służbowego, który na lawecie zabrano spod bloku i przewieziono do firmy. Sąd Okręgowy podziela także pogląd Sądu I Instancji o niewiarygodności zeznań świadka D. B. co do okoliczności, że pozwany nie otrzymał towaru objętego fakturą z dnia 30 czerwca 2016r. Trafnie argumentował Sąd I Instancji, że skoro świadek twierdził, że zamówienie złożył bo były takie potrzeby to niezrozumiałą jest fakt zaakceptowania braku jego wydania, jeszcze bardziej nielogiczne jest dokonanie za niego zapłaty. Należy także podzielić argumentację, że skoro zdaniem świadka taka ilość towaru była potrzebna do otwarcia nowego oddziału pozwanego, to brak wydania towaru przez powoda uniemożliwiłby otwarcie tego oddziału co nie zostało wykazane. Z drugiej strony brak jest jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania zeznań E. O. i K. S., fakt że osoby te awansowały po zmianach osobowych w spółki (...). zo.o. Sp. k. nie może samoistnie przesądzać o takim braku wiarygodności.

Odnośnie do kolejnego zarzutu apelacji wypada podnieść, że z zeznań świadka L. T. nie wynika aby towar objęty sporną fakturą nie został odebrany, zeznania te wskazujące na perturbacje w zaopatrywaniu prowadzonego przez nią sklepu są zatem nieistotne z punktu widzenia kluczowego w sprawie ustalenia. Z tych samych powodów pominięcie zeznań K. G. nie może prowadzić do zmiany poczynionych przez Sąd I Instancji ustaleń faktycznych.

Odnośnie faktu wydania towaru objętego sporną fakturą należy także odnieść się do funkcji faktury w obrocie gospodarczym. Przede wszystkim faktura VAT jest dokumentem, który w praktyce obrotu gospodarczego niemal zawsze dokumentuje dokonanie czynności pomiędzy przedsiębiorcami. Z uwagi na to, że obowiązek jej wystawienia płynie z przepisów o charakterze publicznoprawnym jest ona dokumentem, który może funkcjonować zupełnie niezależnie od ewentualnie zawartej między stronami pisemnej umowy. Funkcję faktury określają bowiem przede wszystkim przepisy ustawy o VAT oraz ordynacji podatkowej. Tym samym nie można - w świetle art. 245 k.p.c. uznawać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne. Przepisy prawa podatkowego w jakikolwiek sposób nie zmieniają tego, co wynika z treści art. 245 k.p.c. Oznacza to, że wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana. (tak np. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 listopada 2007 roku, II CNP

129/07). Wierzyciel musi wykazać zawarcie oraz treść umowy i spełnienie przez siebie świadczenia. Okoliczności te nie wynikają bezpośrednio z treści faktury VAT. Z tych przyczyn konieczne jest przytoczenie innych dowodów na te okoliczności. Dopiero całokształt wszystkich tych dowodów może pozwolić na ustalenie, że dochodzona przez wierzyciela kwota stwierdzona fakturą VAT powinna zostać zasądzona. Wprawdzie zatem z jednej strony faktura nie ma waloru dokumentu urzędowego i nie jest objęta domniemaniem prawdziwości (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 2002-03-07, III RN 41/01) i nie może być jedynym dowodem uzasadniającym żądanie pozwu ale zarazem z drugiej strony faktura może być jednym z dowodów pozwalających uznać takie roszczenie za zasadne. Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie tak właśnie jest. Pozostały materiał dowodowy pozwala bowiem uznać, że kwestionowana (niezasadnie skorygowana) faktura odzwierciedla rzeczywisty przebieg transakcji. W świetle omówionych przez Sąd Rejonowy dowodów (co Sąd Okręgowy z przyczyn wyżej opisanych podziela) należy uznać, że faktura ta potwierdza zawarcie umowy, określenie towaru, ceny. Pozostały materiał dowodowy daje zaś podstawę do uznania, że towar w niej ujęty został dostarczony. Gdyby było inaczej faktura nie zostałaby zapłacona. W orzecznictwie przyjmuje się, że faktura jest dokumentem księgowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie jej przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy odzwierciedlają rzeczywisty przebieg zafakturowanej operacji gospodarczej (tak m.in. SA w Katowicach w wyroku z dnia 24 października 2002 roku w sprawie I A Ca 219/02, OSA 2004/2/6).

Odnośnie kosztu magazynowania towaru (faktura VAT nr (...)) z 8 grudnia 2017r. na kwotę 24.600 zł) Sąd II Instancji podziela pogląd, że roszczenie to nie zostało wykazane, strony nie zawarły żadnej umowy, na podstawie której pozwany miałby świadczyć na rzecz powoda usługę magazynowania towaru powoda, trafnie wskazał w tej sytuacji Sąd Rejonowy, że sporządzeniu prawidłowej inwentaryzacji nie służyło przewiezienie towaru do magazynu pozwanego a powstałe z tytułu magazynowania koszty, wywołane przez pozwanego nie mogą obciążać powoda.

Odnośnie kwestii tego czy D. B. i L. T. zostali prawomocnie czy też nieprawomocnie uniewinnieni od zarzucanych im czynów należy wskazać, że jest to kwestia irrelevantna dla rozstrzygnięcia sprawy. Z art. 11 k.p.c. wynika bowiem, że Sąd cywilny jest związany jedynie prawomocnym wyrokiem skazującym.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Oświadczenie pozwanego o potrąceniu nie może być uznane za skuteczne jako że pozwany przedstawił do potrącenia wierzytelność nieistniejącą, wynikającą z korekty wystawionej bez podstawy faktycznej i prawnej.

Z przytoczonych wyżej argumentów zarzuty apelacji uznać należało za pozbawione uzasadnionych podstaw. Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności apelacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

sędzia Witold Ławnicki

Z/

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu pocztą.

sędzia Witold Ławnicki